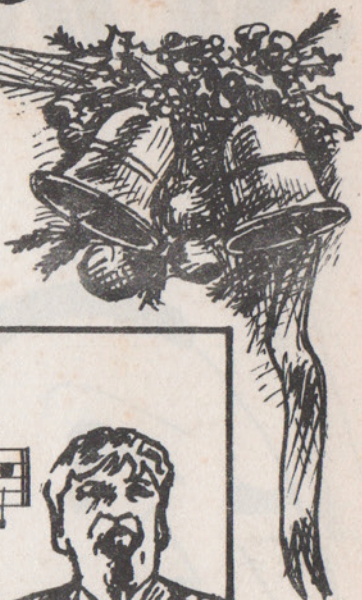

de Glimmerick

SLIM

ZORG GOED VOOR JEZELF

OOK IN 1986

Jaargang 5. Nr. 1 jan. '86 Versch. 6x pr/jr. Een uitgave van SLIM.

SLIM

stichting lichte muziek

De SLIMMERICK is een uitgave van de Stichting ter bevordering van lichte amateuristische muziekbeoefening in het Land van Heusden en Altena. Kortweg SLIM.

Donateurs ontvangen de Slimmerick gratis.

Donateur word je door f 8.50 over te maken op bankrekening 50 99 28 558 of op giro 342983 ten name van Slim Nieuwendijk. Slim is gevestigd in de Slimburcht de Burcht 6 Werkendam. Telefonisch bereikbaar op 01835-4265.

Oplage van deze periodiek 300 stuks.

Advertentietarieven op aanvraag. Donateurs kunnen gratis adverteren in de rubriek "Sлимпies".

Wie heeft er te koop:
Een zangversterker
mag hoog bejaard zijn
doch moet goed zijn
Piet van Tilburg
Tel: 01833-1602

Eindelijk naar de 300.

Het is weer zover: Het grootste gedeelte van de SLIM-donateurs treft weer een acceptgiro bij de Slimmerick van deze maand. Voor de penningmeester is het dan altijd weer afwachten, wat er van die 250 kaarten terug komt. Inmiddels is uit het verleden duidelijk geworden, dat een flinke groep donateurs het besluit neemt om af te haken. Een pijnlijke zaak. Gelukkig kan dan in de loop van het dan volgende jaar die "klap" weer worden opgevangen. Het donateursaantal blijft daardoor wel altijd schommelen tussen de 200 en 250. Het is te hopen, dat dit keer alle donateurs het geringe bedrag van f. 8,50 nu wel over zullen maken. Vele kleintjes maken één grote en met het totale bedrag van de donateursgelden (al gauw f. 1700,--) kan heel wat gedaan worden. Daarnaast zou 1986 voor SLIM in verband met de verwickelingen rond de ruimte aan de Tol wel eens een belangrijk jaar kunnen worden. Steun is dus hard nodig en die kan jij door middel van die acceptgiro makkelijk geven: vul in, zet handtekening, geef af op bank of giro. Achterop de kaart staat nog eens duidelijk aangegeven hoe het moet. Mocht je de behoefte hebben, meer over te maken, schroom dan niet; je mag zonder pardon het ingevulde bedrag aanpassen, graag zelfs. Ook is de acceptgiro, in tegenstelling tot wat meestal het geval is, bij uitstek geschikt voor het doorgeven van adreswijzigingen of andere mededelingen. Zie je, na lang overwegen, SLIM uiteindelijk toch niet meer zitten, meld je dan even korrekt af (briefkaartje naar adres op acceptgiro), dan kunnen wij onze verzendlijsten aanpassen.

SLIM Administratie.

EEN ZWINGEND 1984!

T'ZAL MIJ
BENIEUWEN!

CURSUS

MIX & TECHNIEK

Begin maart gaat Slim weer van start met een cursus Mix en Techniek. De cursus bestaat uit een theoretisch en een praktijk gericht gedeelte. Het theoretische gedeelte behandelt o.m. : Microfoontechniek, de opbouw, werking en bediening van een PA-systeem, diverse monitor-systemen en effectapparatuur.

Het praktische gedeelte is geheel afgestemd op het in de praktijk werken met deze systemen. Zo zullen de cursisten zelf de mix verzorgen op de uitvoeringen van de Slim-muziekcursisten. Ook willen we ruim aandacht besteden aan de geluidsregistratie. We willen proberen in een echte studio een groep te gaan opnemen.

De cursus is bedoeld voor iedereen die wat meer van geluidstechniek en registratie wil weten.

Je hoeft dus beslist geen gediplomeerd electronicus te zijn om mee te doen. Ook muzikanten kunnen van de cursus profijt hebben.

De cursus bestaat uit 10 lessen (vijf theorie en evenzoveel praktijk). De kosten zijn f7,50 per les voor donateurs en f8,50 voor anderen.

De theorielessen duren een uur, doch de praktijklessen zullen meerdere uren in beslag nemen.

De cursus wordt gegeven door Peter Pot, bekend van het P.A.-verhuurbedrijf Sowel. Garantie voor kwaliteit dus. Wil je meedoen? Stuur dan even een kaartje met je persoonlijke gegevens en je voorkeur (mix, cq opnamatechniek) naar ons kantoor, de Burcht 6 te Werkendam. Als alles rond is krijg je dan van ons verdere informatie. Graag aanmelden vóór 15 feb.

VAN HET BESTUUR

SLIM als we zijn, hebben we voor 1986 het voornemen om nu eens eindelijk de school aan de Tol te gaan gebruiken. Aan de Tol, de kruising met de Autobahn, tussen Werkendam en Uppel, staat een schoolgebouw. De lessen zijn hier gestopt per afgelopen augustus, en de school hielt op school te zijn.

Nu heeft kraaloo g-Brinkman voor 1985 (zoals je misschien weet was dit het Jongerenjaar (iets van gemerkt?)) een speciale pot in het leven geroepen. De pot heet 'Jongeren bouwen voor Jongeren'. Daar zagen we onze kans. De school is eigendom van het rijk. Het rijk wil z'n leeggeko- men school wel aan de gemeente overdragen als die er een culturele bestemming voor weet te vinden. SLIM dus. De gemeente Werkendam was hie- toe bereid, als wij geld uit die pot zouden weten te krijgen voor verbouwing en inrichting. Dikke aanvraagformulieren, exploitatiebegrotingen, verbouwingsplannen, tekeningen, geluids- isolatiemetingen, mooie brieven.

Uiteindelijk hoorden we aan het eind van 1985 dat we niet in aanmerking komen voor geld uit die pot; uit heel Nederland waren meer dan 300 aan- vragen gekomen.

Opnieuw naar de gemeente, voor een ander plan. En zo gaat het al anderhalf jaar met die school. We hebben het gebouw niet, maar de kans wordt er niet minder om, integendeel.

In eendrachtige samenwerking met gemeenteambtenaren maken we nu een voor de gemeente aanvaardbare constructie. Het komt er op neer dat de gemeente het gebouw in eigendom overneemt van het rijk, dat de gemeente de school opknapt waar het het groot onderhoud betreft, en dat de verbouwing en inrichting, met verschillende subsidies erbij, door mensen van SLIM wordt gedaan. Dat nieuwe plan is nu bijna klaar. Het zal in begin februari door de Welzijnscommissie en de Financiële Commissie van de gemeente Werkendam worden behandeld, en dan komt het eind februari in de gemeenteraad voor het definitieve besluit (Zet uw raadslid onder druk!!!). Als het deze tweede keer goed lukt, en als we de nodige mensen kunnen vinden, dan moet het toch lukken om rond de zomer het gebouw te betrekken. Dat betekent dan 3 oefenruimtes, elk voor meerdere groepen, met elke groep een eigen bergruimte voor de spullen. Je kunt dan een goede oefenruimte bij SLIM huren, voor een schappelijke prijs (er is nog plaats beschikbaar, informeer bij SLIM). Er kunnen dan ook opnames worden gemaakt (kabels en diverse apparatuur is er dan). Er is ruimte voor lessen en vergaderingen. SLIM zal er zijn kantoor gaan houden, het Serviceburo verhuist dan van Werkendam naar de Tol. Kortom, het wordt dan het bruisend hart van het popminnende eiland van Heusden en Altena.

Dit is de stand van zaken van het moment. We volgen alles op de voet. en we zullen er in de Slimmerick over blijven berichten.

ANZIEKLESSEN

Op 5 september 1985 werd de voorlichtingsavond voor de nieuwe serie muzieklessen in 't Verlaat te Almkerk gehouden. Vanzelfsprekend waren er een aantal bekende gezichten, maar gelukkig ook een groot aantal nieuwe aspirant muzikanten. Nu, vier maanden verder zit de eerste helft van de 85/86 lessen erop. Muzikanten werden verdeeld in combo en opstap kursisten. De laatste categorie kreeg les van ervaren regiomuzikanten. Wie kent ze niet: Dolf Roos (drums en percussie), Atjen Rijdsdijk (basgitaar), Wim Krauweel (gitaar), Paul W. Reijers (gitaar) en Fons de Bilde .

Deze lessen zijn speciaal voor hen die weinig of geen ervaring hebben met het instrument van hun keuze. Na 12 lessen hebben de meesten zich de eerste beginselen redelijk weten aan te leren. Het tweede gedeelte van de cursus zal het eindresultaat nog verder aanscherpen.

De combo-cursisten speelden met elkaar in een bandje en leerden vooral goed naar elkaar te luisteren (zeer belangrijk) en samen te spelen. Een optreden werd al verzorgd tijdens een open dag van de Muziekschool in Made.

Er was wat moeite met de ruimte waar de kursussen in plaats vonden. In 't Verlaat bleken de Slim muzieklessen niet helemaal te passen, omdat dit nogal wat geluidsoverlast gaf. Dat betekende dat de naastliggende ruimten moeilijk te verhuren waren. Gelukkig werd alles, mede door toedoen van de beheerders in goede harmonie opgelost en kan er ook de tweede helft plaatsvinden. Er wordt weleens van ruimte gewisseld, maar dat mag hem de pret niet drukken.

Gezien het enthousiasme van de cursisten, zal ook een groot gedeelte van hen het tweede deel gaan volgen. Hoewel in principe de mogelijkheid werd geschapen om af te haken, is dat voor de continuïteit van de lessen niet zo bevorderlijk. Om gedegen te kunnen draaien is er een minimum aantal deelnemers per les nodig. Valt er één tussen uit dan is dat nadelig voor het uiteindelijke resultaat. Bovendien is het voor een combo behoorlijk lastig als bv. de drummer uitvalt. Dan wordt het zaak die opgevallen plaats op te vullen en dat kan wel eens lastig worden.

Vol goede moed werd er aan het tweede deel begonnen op dinsdag 14 (opstap) en donderdag 16 januari (combo). Als klap op de vuurpijl zullen er aan het eind van het kursusseizoen weer uitvoeringen plaatsvinden. Vorig jaar was dat een belevenis van jewelste, dit jaar rekenen we daar ook weer op.

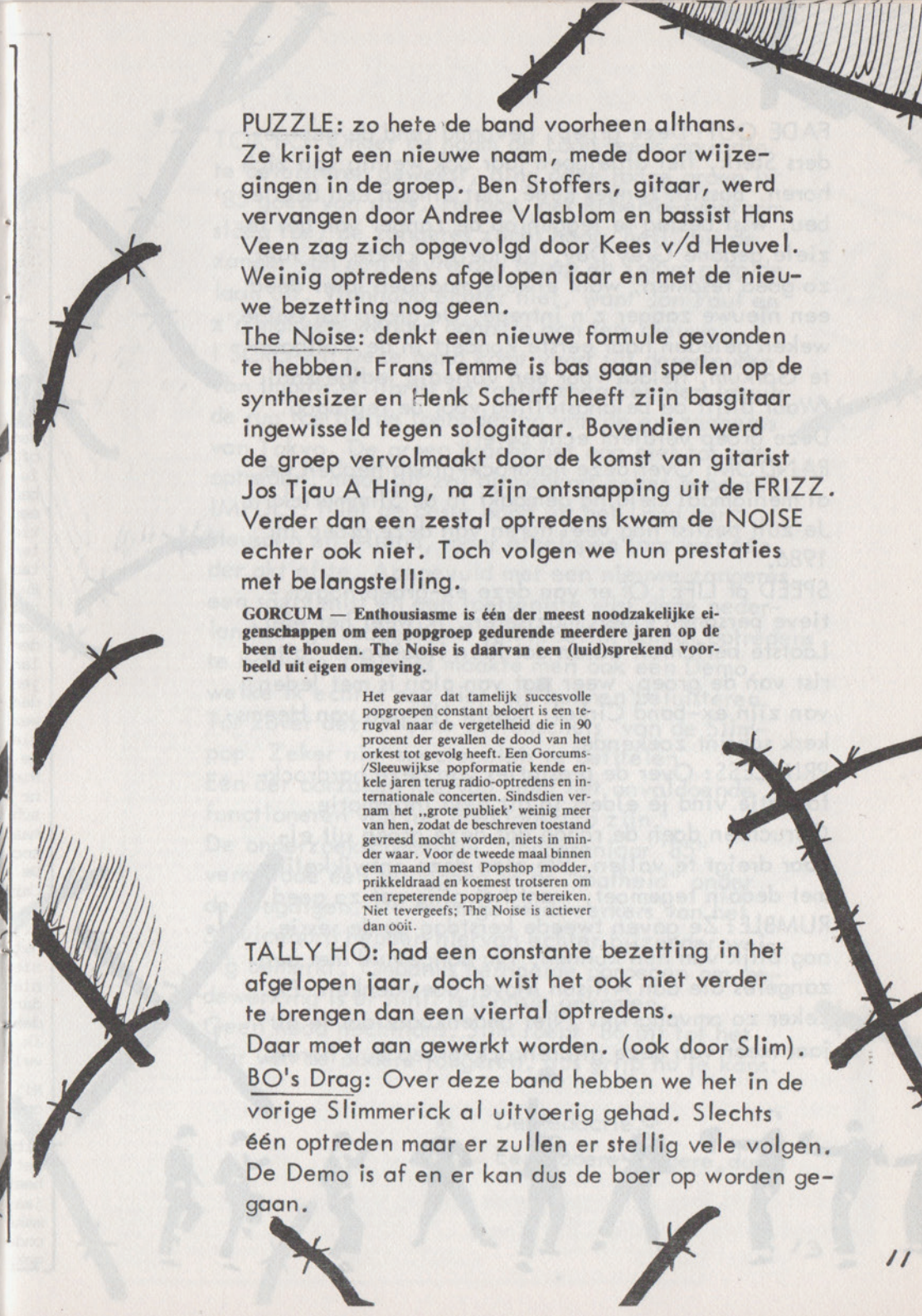

REGIOPOP EEN FLOP??

Terugblikkend op wat de regiopop ons het afgelopen jaar heeft laten horen en zien, kan ik slechts tot één conclusie komen: "Naatje poepie jajang"! Hetgeen zoveel betekend als: "Huilen met de pet op of kloten van de bok". Hoe komp 't? Bij enige bands heb ik eens geïnformeerd wat er zoal door de groep gedaan is. Zie hier het resultaat.

The FRIZZ: had een goede start in '85. De groep werd aangevuld door Piet van Tilburg op saxofoon. Er werden wat leuke optredens gedaan en de groep leek het te gaan maken. Helaas de groep viel eind vorig jaar door wazige redenen uiteen. De diverse leden zochten hun heil in andere bands en zijn dus nog niet uit de muzikwereld verdwenen.

PUZZLE: zo hete de band voorheen althans. Ze krijgt een nieuwe naam, mede door wijzelingen in de groep. Ben Stoffers, gitaar, werd vervangen door Andree Vlasblom en bassist Hans Veer zag zich opgevolgd door Kees v/d Heuvel. Weinig optredens afgelopen jaar en met de nieuwe bezetting nog geen.

The Noise: denkt een nieuwe formule gevonden te hebben. Frans Temme is bas gaan spelen op de synthesizer en Henk Scherff heeft zijn basgitaar ingewisseld tegen sologitaar. Bovendien werd de groep vervolmaakt door de komst van gitarist Jos Tjau A Hing, na zijn ontsnapping uit de FRIZZ. Verder dan een zestal optredens kwam de NOISE echter ook niet. Toch volgen we hun prestaties met belangstelling.

GORCUM — Enthousiasme is één der meest noodzakelijke eigenschappen om een popgroep gedurende meerdere jaren op de been te houden. The Noise is daarvan een (luid)sprekend voorbeeld uit eigen omgeving.

Het gevaar dat tamelijk succesvolle popgroepen constant beloert is een terugval naar de vergetelheid die in 90 procent der gevallen de dood van het orkest tot gevolg heeft. Een Gorcums-/Sleeuwijkse popformatie kende enkele jaren terug radio-optredens en internationale concerten. Sindsdien vernam het „grote publiek” weinig meer van hen, zodat de beschreven toestand gevreesd mocht worden, niets in minder waar. Voor de tweede maal binnen een maand moest Popshop modder, prikkeldraad en koemest trotseren om een repeterende popgroep te bereiken. Niet tevergeefs; The Noise is actiever dan ooit.

TALLY HO: had een constante bezetting in het afgelopen jaar, doch wist het ook niet verder te brengen dan een viertal optredens.

Daar moet aan gewerkt worden. (ook door Slim).

BO's Drag: Over deze band hebben we het in de vorige Slimmerick al uitvoerig gehad. Slechts één optreden maar er zullen er stellig vele volgen. De Demo is af en er kan dus de boer op worden gegaan.

FADE OUT: Deze groep, gevormd rond de gebroeders Sterk, liet afgelopen jaar ook weinig van zich horen. Bassist/zanger René, het zingen een beetje beu, wist beslag te leggen op de zanger van het ter ziele gegane Grey Day. Kennelijk klikte het niet zo goed tesamen, want enkele maanden later deed een nieuwe zanger z'n intrede. De groep gaf enige weken geleden haar eerste concert in de Kolfbaan te Gorkum, helaas voor een volledig ledige zaal. (Waar blijft de belangstelling voor de regiopop. Deze groep verdient echt beter).

RANDOM: Over deze hardrock-groep hebben we al menigmaal melding gemaakt in de Slimmerick. Je zult beslist nog veel horen van deze groep in 1986.

SPEED of LIFE: Of er van deze ex-groep nog actieve personen elders muziseren, ik weet het niet. Laatste berichten waren dat Rien Haarwater, gitarist van de groep, weer wat van plan is met leden van zijn ex-band Cirkel. Bassist Herman van Heemskerk schijnt zoekende.

PRINCESS: Over de prestaties van deze hardrock-formatie vind je elders in dit blad informatie.

Geruchten doen de ronde dat deze groep uit elkaar dreigt te vallen. We zien deze ontwikkelingen met dedain tegemoet, want het ging net zo goed.

RUMBLE: Ze gaven tweede kerstdag op de sessie nog blijk van hun kunnen. Nu aangevuld met een zangeres die aan Allison Moyet doet denken. En zeker zo omvangrijk. Niet ondenkbaar dat je dit jaar meer van deze gitarenrock-groep zult horen.

W

Het
of z
is i
baas
een
tie
ten
taal
En i
nall
nen
den
land
jes
daar
wezi
niet
de r
Nier
nr 3
schu
maal
toch
De n
Carl
de
Hij
het,
niet
niet
dan
deug
ik o
wel

Hij
opva
joun
uit
het
heef
jaan
make
onde
gekn

TOKYO: Onder de naam de Laan reeds op radio te beluisteren geweest, ging deze jonge groep in '85 goed van start. Helaas, het Roberto-syndroom sloeg toe, de zangeres zocht haar "heil" bij de zanger van een bevriende groep en Tokyo ging de laan uit. Wanhoop echter niet, want Jan Paul en z'n makkers werken naarstig aan iets nieuws.

I SCREAM: Deze band komt voort uit deserteuren van Impuls. Gitarist en toetsenman keerden Impuls de rug toe bij de toenadering van de ex-zangeres van Tokyo. De groep bracht het nog niet tot een optreden, maar dit zal binnenkort zeker gebeuren.

IMPULS: Niet de beste band uit het Land van Heusden en Altena, maar afgelopen jaar wel één der actiefste. Aangevuld met een nieuwe zangeres, een saxofonist en een toetseniste wist deze nederlandsstalige reageband een redelijk aantal optredens te boeken. Onlangs maakte men ook een Demo, welke ik echter nog niet heb kunnen beluisteren. Tot zover deze kleine indruksschets van de Slimpop. Zeker niet spectaculair te betitelen.

Eén der oorzaken hiervan moet het onvoldoende functioneren van het boekingsburo zijn.

De onderzoekscommissie "Jongerenjaar '85" vermeldde een teruggang in de "matheid" onder de jeugdigen. De weinige medewerkers van het Serviceburo hebben hiervan echter bijzonder weinig bemerkt. Ondanks herhaalde oproepen om medewerking is er nihil responsie gekomen.

Geen nood nochthans: Slim roept '86 uit tot het jaar van de oudere jongeren, dus grijp nu je kans.

De Redactie.

Een oudere jongere, dus.

OP ZOEK NAAR DE WAARHEID

Popmuziek is nog altijd de top 40 of dat wat op radio en t.v. komt. Punk, popkollektieven en bv. de onafhankelijke labels hebben ieder op hun manier duidelijk gemaakt dat dit beeld onjuist dan wel erg éénzijdig is. Uit puur verzet tegen 'het grote zwijgen' over de regiopop in de media, begon Ronald van den Ende vorig jaar zijn strijd tegen de heersende ideologie. Met als 'rode draad'; de waarheid achter de popjournalistiek bezocht hij systematisch de meest belangrijke en invloedrijke popcritici en beschreef hij hun opvattingen over de muziek en de popkritiek. In de vier interviews die hij vorig jaar afleverde toonde hij niet alleen de 'nieuwe' oppervlakkigheid aan (gesprek met Joost Niemöller) of hoe traditioneel het desolate wereldje van de popjournalistiek is (gesprek met Elly de Waart), juist in de gesprekken met Rijven en Frith bleek dat er nog hoop is voor het vak. Alhoewel.....vak? Vooralsnog enkel als bezigheid te typeren schreven Boudewijn Büch en Constant Meijers in hun zwanenzang over de popkritiek van de jaren zeventig: 'De popkriticus is tot op heden meer met taal dan met muziek bezig geweest; stukjes schrijven'.

Dat laatste nam van den Ende letterlijk en bezocht eind vorig jaar de ongekroonde koning van de popcolumnS. Huizinga ofwel Rik Zaal.

Als reactie op dit gesprek wijdde Zaal een column aan de speurtocht van de Slimme Ri(c)k. Zich bewust van zijn verantwoordelijkheid als één van de laatste vertegenwoordigers van de generatie die de "serieuze" popjournalistiek uitvond, ziet hij slechts één oplossing: "verbeter jezelf en begin bij je eigen". Hoe dit laatste uitgelegd moet worden blijft een vraag. Het is in ieder geval een feit dat sinds dien z'n stukjes in de volkskrant ontbreken. Het nu volgende vraaggesprek biedt wellicht een antwoord op dit en al die anderen misverstanden in de popjournalistiek een za(a)lig begin van een gelukkig nieuwjaar?

Het kleinste popkrantje van Nederland heet *De Slimmerick* en verschijnt zes keer per jaar in een oplage van 250 stuks in het Land van Heusden en Altena. Het blad heeft 1985 uitgeroepen tot „het jaar van de waarheid achter de popjournalistiek”, en stuurde verslaggever Ronald van den Ende op pad om interviews te maken met Stan Rijnen (*Trouw*), Joost Niemöller (*Vinyl*), Elly de Waard (*Vrij Nederland*) en Simon Frith (*Sunday Times*).

Ik weet niet of het Van den Ende lukt de waarheid op te sporen, wel las ik dat hij weer heel wat misverstanden heeft kunnen noteren die ervoor zorgen dat het niet goed gaat met de popjournalistiek. Frith bijvoorbeeld bewoert:

„Om de betekenis en inhoud van de popmuziek onder woorden te brengen moet je fan zijn, want meer dan de muzikant zelf of het platen-promotieapparaat is het de enthousiaste luisteraar die zijn persoonlijke gevels of ervaringen in de muziek herkent. De goeie popjournalist is in eerste instantie een soort D. J. Hij moet zo enthousiast zijn over popmuziek dat mensen door hetgeen hij schrijft de behoefte krijgen om zelf die muziek te horen. Dat enthousiasme komt voort uit het effect dat de muziek op je heeft. Maar het wordt vervelend om al die persoonlijke ontboezemingen te lezen dus gaat de goeie journalist op zoek naar een verklaring van het effect, en wel op zo'n manier dat lezers dat kunnen herkennen en denken: hé, zo'n gevoel heb ik er ook bij.”

Ik citeer zo lang, omdat Frith hier uitstekend onder woorden brengt waar de meeste journalisten die over popmuziek schrijven, zich mee bezig houden: het gevoel in relatie tot het gevoel. Het particuliere enthousiasme in verhouding met de massale idolatrie.

De pop-pers op het Torhout-Werchter-festival.

Het gevoel van de popjournalist

verder schrijven ze ook vaak over de bedoelingen van de muzikanten en de cultuur waarin de popmuziek zich afspeelt. Maar over de muziek, die schone kunst voor hoofd, hart en onderbuik, daarover lees ik zelden, ja, snerpende gitaarsolo's, zie ik wel eens staan, of hoekige ritmes en klanken die naadloos in elkaar overgaan, maar echt wijzer word ik niet over het slagwerk bij de Simple Minds, de muzikale begeleiding van Sade of de harmonieën in het werk van Trevor Horn. Van fans en sociologen kun je dat ook niet verwachten, maar van een journalist mag je verwachten dat de fans worden verwezen naar de afdeling ingezonden brieven, en de sociologen naar de afdeling sociologen.

Opmerkelijk in de serie interviews van *De Slimmerick* is ook dat de journalistiek als vak, de stilering, de analyse, de verslaggeving, de originaliteit, kortom het schrijven van een stukje, niet aan de orde komt. Want het kan niet goed gaan met de popjournalistiek als Joost Niemöller, hoofdredacteur van *Vinyl*, deze tekst, over het boek *Manhattan Transfer* van John Dos Passos,

durft te schrijven en af te drukken:

„Manhattan Transfer is een modernistisch boek. Begrippen als futurisme en impressionisme schoten me te binnen toen ik het las. Het is tegelijkertijd nog steeds een opvallend eigentijds boek, al is het alleen maar omdat je voortdurend door de historische entourage heenleest (...) en het gevoel krijgt dat je een fascinerend beeld krijgt van de wereld.”

Popjournalisten krijgen iets te vaak het gevoel dat ze een gevoel hebben en veel te vaak komt daar een soort taalgebruik van dat met de aanduiding impressionisme nog te veel er krijgt.

„Maar hoe moet dat nu verder?” vroeg de verslaggever mij, toen ik als laatste in de rij een bijdrage mocht leveren aan de waarheid. „Meneer van den Ende,” antwoordde ik, mij bewust van de verantwoordelijkheid die met betrekking tot de popjournalistiek nu nog slechts op mijn schouders rustte, „er is maar één oplossing: verbeter jezelf en begin bij je eigen.”

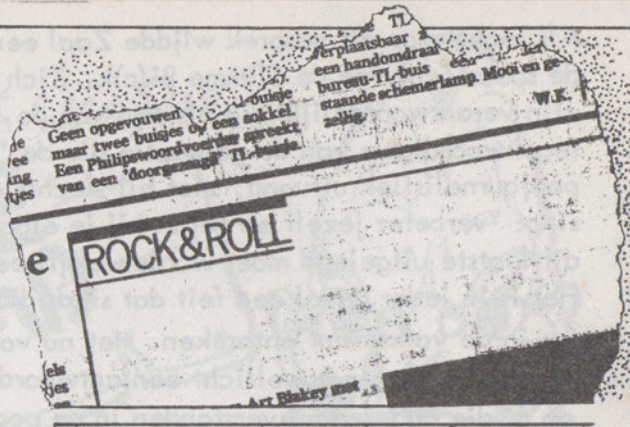
RIK ZAAL

DE RODE DRAAD

Zijn ervaringen zijn enorm : hij heeft de ontwikkeling van een kwart-eeuw popmuziek niet alleen van dichtbij maar ook vanuit alle mogelijke kanten meegemaakt... als muzikant, popjournalist, radio d.j. en t.v. producent van popprogramma's...ja zelfs als platenfabrikant heeft hij in de popmuziek z'n brood verdient.

En dat heeft hem, ondanks z'n veertigejarige leeftijd, niet milder gemaakt. Integendeel..... Het hoereren van de muzikant, het bekrompen en slechts in geld geïnteresseerde platenwereldtje, de onzin uit de hoek van de menswetenschappen over het verschijnsel popmuziek en vooral de desinteresse en het slechte taalgebruik van de popjournalist hebben hem alleen maar nog meer boos gemaakt. De liefde voor popmuziek en de in woorden gesublimeerde woeden over wat haar aangedaan wordt, heeft hem tot één van de meest gelezen en misschien wel meest invloedrijke popjournalisten van deze tijd gemaakt. Wekelijks behandeld hij in z'n rubriek bij de Volkkrant de buitenste rand van de popmuziek en koppelt die aan de kern..... en voor Rik Zaal is die kern nog steeds de Rock & Roll.

ZELF relativeerd hij het wat. Het zou meer een kwestie van volhouden zijn en wat z'n column betreft "In die rubriek volg ik meer de periferie, de randverschijnselen en zo-af-en-toe heb ik het dan weer even over de dingen waar het écht allemaal omgaat. Daarbij komt dat ik zelf ook veel met taal bezig ben. Dus ook met zin en onzin of juiste taal of wartaal en vaak lees je over popmuziek zulke totale onzin dat ik dat echt een schande vind".

Dat laatste is ook de reden waarom Zaal bereid is om mee te werken aan de speurtocht van de Slimmerick; het gaat volgens hem niet goed met de popjournalistiek:

"Wat mij zo verveeld bij die popjournalistiek is dat het nooit over muziek gaat..... het gaat alleen over de belevingswereld van jongeren. De meeste artikelen die verschijnen over popmuziek houden zich ook meer bezig met de wereld van de popmuziek dan met de popmuziek zelf...waardoor de tendens van die stukken óf heel idolaat of juist heel erg krities zijn...alsof je niet allerlei musicologische nuancerings zou kunnen aanbrengen door te zeggen 'die soort muziek daar hou ik welliswaar niet van, maar die is heel interessant omdat het een soort stroming vertegenwoordigt die weldegelijk recht van bestaan heeft binnen de geschiedenis van de muziek'.. maar dat lees je nooit".

"Bovendien gaat het altijd over de belevingswereld van de witte-jeugd en daarbij kom je dan voortdurend in konflikt, want de wortels van de popmuziek liggen voor een heel groot deel in de zwarte muziek...Als je dus voortdurend bezig bent met de blankejeugd dan ben je verkeert bezig..... je mist een groot aantal dingen".

Over dit laatste schreef Zaal een column waarbij uit de reacties duidelijk werd hoe ver zijn invloed reikt.

Met als aanhef 'voor otis die dood is' plaatst Zaal de onderbelichte meest hedendaagse vorm van zwarte muziek; de rap tegen over de overexposure van de moderne pandora-muziek, die volgens veel popjournalisten de jongste ontwikkelingen in de popmuziek is.

'De witman leert het nooit' is zijn conclusie. De reacties waren enorm; er kwamen niet alleen in-geschreven brieven bij de Volkskrant waarin Zaal'zich zelf ontmaskerd als een goed opgeleide, aardige witte snob, die het uit de vingers voelt glippen, langzamerhand steeds minder begrijpend van wat die jeugd van tegenwoordig bezielt en die krampachtige pogingen doen salonfähig te blijven door zijn bewondering voor 'zwarte muziek' van de daken te schreeuwen. Ook veel van zijn collega's namen het hem niet in dank af. Anderzijds wordt bij de VPRO en VARA niet alleen meer rap gedraaid...het wordt ook extra nadrukkelijk aangekondigd. Zaal zelf moet er alleen maar om lachen.

kunt laten gaan en tegelijk is het veel meer dan dat, funk is een manier van leven." En over zijn eigen uitvinding, de P-Funk: "P-Funk betekent pure funk, totaal ontdaan van de regels des logica (...) P-Funk is het krumsen en gillen uit de oertijd, toen de mensen nog geen taal of alfabet ter beschikking hadden (...) Als het werkt kun je volstaan met net als James Brown uhh, uhh, uhh te steunen. Dat betekent niets, maar iedereen begrijpt het."

...en graa...uelijk eens een soort dansmuziek waarin de band de disco op het verkeerde been zet. Punk-funk zou ik het willen noemen. En ook: de leukste plaat van het jaar. Met deze winnende tekst: "Thirty Dirty Birds / Sitting on a Curb / Chirping and Burping / And Eating / Dirty Earthworms / Along comes Herbie / From Thirtythird / And third / Saw the Thirty / Dirty Birds / Sitting on the Curb / Chirping and Burping / And Eating/Dirty Earthworms / Boy was he disturbed."

RIK ZAAL

Hij had dan wel begrepen dat we er iets aan moesten doen, maar dan leverde ik een artikel in en dat bleef soms 3...4 weken liggen omdat er weer een boeiend frans boek in een oplagen van 76 uit was gekomen die absoluut een pagina moest hebben.

Ik heb het daar nog vrij lang uit gehouden, maar het was er niet echt leuk.

Je werd er echt beschouwd als iemand...ach die moest z'n hobby dan maar uitleven.

En een heleboel jongens, bij provinciale kranten bestaat die situatie nog steeds geloof ik, moeten in hun vrije tijd naar groepjes om te recenseren.

En zo wordt het, als je het al een vak mag noemen, natuurlijk nooit echt volwassen."

AMMATEURISME en hobbysisme in de popjournalistiek.

Maar niet alleen daar; wetenschappers die pogingen doen om popmuziek vanuit hun dicipline te behandelen krijgen van hem regelmatig een veeg uit de pan.

Aan het begin van het gesprek had hij al te kenne geven dat hij zich stoorde aan het feit dat er meer popjournalisten met een menswetenschapachtergrond zijn dan met een musicologische; "Er heerst een hoop ammatuurisme op de wereld en het is dan ook niet wonderlijk dat je dat ook in de academische wereld tegen komt.

Alleen vind ik het een taak van de journalist om gewoon te volgen wat er aan de hand is en dat zo goed mogelijk. 17

MAAR hij niet om kan lachen is het nivo van de doorsnee popjournalist :

"lijkt van geen enkel belang te kunnen schrijven...en dat iets wat mij nog meer verd. Want journalistiek is vak dat bestaat bij de graven het feit dat journalisten zich kunnen uitdrukken in

...k weet nauwelijks popjournalisten op dit moment die kun-schrijven. Als ik de beimgmuziekbladen neem in Nederland, afgezien van de fanblaad-oor en VINYL dan zijn geen grote stylisten aang...maar dan ook werkelijk. Het gaat zelfs zover dat gedakteur van VINYL (Joost öller-zie ook slimmerick /85)helemaal NIET kan ijven...die weet helemaal niet hoe dat moet !! en schrijft hij....

...eest strenge schrijver is Kraus, die aan het eind van vorige eeuw geleefd heeft. heeft altijd geleefd naar idee dat als je de taal goed beheerst...dus je goed kan uitdrukken.... kan je mening ook niet en ik moet zeggen dat at in z'n algemeenheid met hem eens ben."

...zoekt de verandering in ttingen over hoe de nalist zich moet of mag rukken niet in zaken als postmodernisme: "Het t...sprak hij veertig oud...helaas ook te n met de vorm die het rwijs in nederland heeft: egen.

Waarin het veel belangrijker wordt gevonden om te kunnen bedoelen wat je voelt.

Als je maar kunt uitdrukken wat je voelt of vindt...dan hoef je dat niet echt heel heel goed te zeggen.

En dat vind ik, dat mag duidelijk zijn voor iemand die Carl Kraus aanhaalt, een verarming voor de cultuur..dat is niet in orde "

ZELF heeft hij een gymnasium opleiding achter de rug waarin ze hem met taal om de oren geslagen hebben.

Na een jaartje als organist in een aantal Groningse bandjes te hebben gespeeld, beland hij uiteindelijk bij het Nieuwsblad van het Noorden als leerling-journalist. Zijn leerjaren heeft hij vooral bij het NRC gehad :"

Toen ik bij het Nieuwsblad werkte als leerling-journalist moest ik er een jongeren pagina bij doen. Gewoon in m'n vrije tijd en zo is het vak eigenlijk overal ontstaan. Ik deed het omdat ik het leuk vond want verder mocht je als je geluk had een gemeente raad verslaan of je moest gewoon naar brandjes of openingen van winkels toe. In de tijd dat ik bij het NRC-Handelsblad schreef had je daar meester K.L. Pop die chef was en popmuziek onzin vond.

Als je die mensen dus serieus neemt en leest wat ze schrijven, en je besluit na lezing dat het onzin is, dan sla je ze met hun eigen onzin om de oren... en er zijn ontzettend veel wetenschappers die zich met popmuziek bezig houden.... gewoon omdat ze denken van; 'waar zullen we nu weer eens een skriptie over schrijven? nou popmuziek vinden we best leuk dus...' Ik heb misschien een soort romanties beeld van de wetenschappen en een grote achting. Maar ik vind dat het ze geraden is om met bewijs te komen en goede onderzoeken te doen met goede conclusies en niet zo van 'als je maar vaak genoeg dingen zegt dat ze dan ook waar zijn'.

TOCH is het niet allemaal onzin wat er uit die hoek komt. Het boek 'Making Tracks' van Charlie Gillet maakte niet alleen veel indruk op hem, het was ook min of meer de druppel die hem deed besluiten om platen te gaan produceren: "Gillet eindigt zijn boek met de zin 'ik vind de geschiedenis van die platenindustrie zo interessant dat ik het zelf ook maar eens ga proberen'..wat hij dus ook gedaan heeft. Ik vond dat toen zo'n logische stap van Gullit en toen dacht ik 'Ja ik ben ook zo geïnteresseerd in die muziek en vooral ook de productieve kant daarvan... laat ik dat ook maar eens proberen'. Het had natuurlijk ook met een hoop andere dingen in mijn persoonlijk leven te maken. Ik was op die VPRO éven uit gekeken....

Er werd me te veel gediscussieerd en nota's geschreven, en die hele interne democratie van de VPRO kwam me écht de strot uit. Ik had toen echt zo'n merkwaardig soort idee van; 'en nu is het afgelopen, ik ben ergens baas van.. geen gezeur en geen compromissen meer sluiten; ik ga nu precies doen waar ik zin in heb'... Dat heb ik dus een tijd je gedaan maar bleek het helemaal niet leuk te vinden en het daardoor ook niet te kunnen... of andersom. Ik zat soms dagen en nachten in de studio terwijl ik dacht; 'wat een onzin zo'n nummer zet je er toch binnen 2..3 uur op'.

Wat hem ook opbrak was de platenwereld zelf: " ..het is echt één van de domste werelden die er bestaan. Ik bedoel dammer volk kom je echt niet tegen. Het is ook opmerkelijk dat al die mensen van de platenmaatschappijen of distributie kantoren binnen dat kringetje blijven.... er komt echt niets bij, waarschijnlijk omdat ze ergens anders dat geld gewoon niet kunnen verdienen. En ik heb inderdaad gemerkt dat ze écht niet geïnteresseerd zijn in muziek...ECHT TOTAAL NIET. Geld en ook roem daar gaat het om; want de roem van een artiest die je dan 'groot' maakt die straalt ook op jou als A&R manager of directeur. En dan wordt er een platina plaatje uit gereikt en dan sta je met een foto in de billboard. Dan heb jij ook een soort eer....nee het is echt een clam wereld je".

DICK SLOOTWEG (redakteur van het Vervolg bij de Volkskrant) vroeg aan hem of hij toch ook niet z'n oude stiel wilde oppakken: " Dat leek die jongens van de Volkskrant wel een leuk idee en zelf had ik er wel behoefte aan om op een andere manier met popmuziek bezig te zijn. Ik heb alleen gezegd; '..het vervelende is dat ik op dit moment een platenmaatschappijtje heb. Nu stelt het wel zoveel voor maar het is handel... ik moet daar van leven. Dus ik vind het wat lastig om met Rik Zaal te ondertekenen als vreselijk tegen Veronica uitval. Want ik moet letterlijk af en toe Lex Harding bewerken om dat plaatje van Jan Rot te draaien."

Hij is toen onder het pseudoniem S.Huizinga gaan schrijven. Pas toen z'n platenmaatschappijtje er mee stopte 'om dat het de verkeerde tijd was en je er geen droogbrood in kon verdienen' en de lay-out van Het Vervolg veranderde, pas toen kwam er onder de Rock & Roll column Rik Zaal te staan. Alleen muziekrant OOR en bij Veronica waren ze er vrij snel achter waar het pseudoniem voor stond en dat brengt ons weer terug op de popjournalistiek.

HIJ is van mening dat de popjournalist in z'n algemeenheid ook veelste-veel bezig is met het hebben van een mening die past binnen de wereld waar in ze besloten hebben te leven: " Daarom is een krant als OOR van begin af aan doodsbenauwd geweest om trends te missen en zijn daardoor ook nooit toegekomen aan een eigen mening.

Vinyl is natuurlijk helemaal voort gekomen uit een soort trentbeweging...ik vind het blad wel mooi om te zien... maar als je dan gaat lezen wat er staat,dan is dat niks. Men volgt de tijd goed, alleen met een soort taalgebruik waar je af-entoe misse-lijk van wordt".

DE manier waarop popmu- zikanten ook geinter- vield worden, afgezien van het feit dat popmuzikanten niet te in- terviewen zijn,...d'r wordt altijd meteen in dis- kussie gegaan. Het lijkt of ze niet echt nieuwsgierig zijn...infeite is men veel meer bezig om z'n eigen standpunt te bepalen dan om te luisteren wat die mu- zikant er nou van vindt... zelfs al is dat de grootste wartaal..dat schrijf je dan toch op ! Journalisten vergeten ook te snel dat veel popmuzikant- en geestelijk zeer gedévor- meerd zijn....want als pop muzikant moet je zo ver- schikkelijk veel inleveren dat het er soms wel eens oplijkt dat je bijna je hele persoonlijkheid moet geven om wat te bereiken. ...het is echt vreselijk hoerenwerk. Ik bedoel elk interview dat een popmu- zikant geeft is hoereren. Want het overkomt je niet echt vaak dat je in een 'soort'gesprek komt...die ander die wil altijd iets van je en dat is een heel vervelende situatie waarbij dan ook nog komt dat pop- journalisten heel erg de neiging hebben om krities te praten...wat heel dom is,vind ik,omdat in interviews te doen want dan komt er helemaal niets meer uit " .

VOOR een journalistiek verslag heb je een an- alytisch vermogen nodig..ehh..een beetje fantasie of orginaliteit en...een soort reporters- blik. Op die manier kan je tot aardige stukjes komen... ..nou de fantasie ont- breekt niet altijd,maar goed dat is gewoon omdat het bij de meeste mensen ontbreekt, Maar het analytisch vermo- gen en het vermogen om verslag te geven ja zelfs die twee peilers van de journalistiek worden niet geheel goed bedreven... In de theater wereld wordt bijvoorbeeld ook veel af- geklooid. Maar neem Jac Heier van het NRC...niet nederlands beste stylist maar hij krijgt het voor elkaar om heel duidelijk te schrijven wat er boei- end aan het theater ge- beuren is geweest..en gaat daarbij ook in detaille.. en zo hoort het gewoon. Of die gedreven mensen, Fons (Dellen-rvde)is zo iemand..een hobbyist,en daar moet ik soms vrese- lijk hard om lachen,maar die vind ik dan nog wel iets hebben...Net zoals Boudewijn Büch die heeft ook echt zo'n soort vre- selijke gedrevenheid waar door ze een bepaalde arti- est of -soort muziek er gewoon in willen stampen. Ik vind ook dat een muziek blad af en toe dat soort mensen wel moet hebben die werkelijk doordrammen. Zoals Peter van Brugge die er voor gezorgt heeft dat in de eerste uitgaven van OOR'smuziekencyclopedie 70 nu al lang vergeten punk- groepjes stonden..en dat kon natuurlijk eigenlijk niet.

Maar van Brugge die reed met z'n busje door de hele wereld en die interviewde rijp en groen door elkaar.Hij heeft als het ware via OOR de punk bedacht. Dat vind ik wel leuk, de aardige uitwassen van de popjournalistiek'.

ZIJN liefde voor de popmuziek is eigen- lijk gebaseerd op het singeltje : " dat kleine kunstwerkje van 3 minuten, dat nr 1 op de hitpara- de moet zien te komen". Dat is volgens hem ook de reden waarom popmu- zikanten platen maken. Iedereen wil aan de top. Als ik een parallel zie tussen 'de wetenschap' en 'de singel'die ook alles in een notepad probeert samen te per- sen,valt hij me in de reden;" daar kom je vaak zulke totale onzin tegen dat hoe ouder ik wordt hoe woedender..Het idee dat als je ouder wordt dat je dan ook milder wordt dat is totale onzin..ik snap daar ook niets van" Maar als ik de vergelij- king tussen'de singel' en 'z'n column'legt stemt hij in;"ik heb geen lange adem...ik vind beiden een prima lengte voor mij"

RONALD V.D. ENDE -

OPZATERDAGSTREEKMUZIEKSCHOOL

Doordat combo-docent Leo van Lieshout zowel voor SLIM werkt als voor de Streekmuziekschool, bestond er op zaterdag 30 november de mogelijkheid, dat de combo's van SLIM hun kunsten konden vertonen op de Open Dag van de Streekmuziekschool, die werd gehouden in Made.

Vol goede moed en beladen met instrumenten en apparatuur togen de Slim-fanaten naar dit brabantse dorp. De plaats van uitvoering was slechts te vinden wanneer men in het bezit was van een gedegen routebeschrijving. Sommigen maakten er desalniettemin een potje van en bleven rondjes draaien. (37.5). De gemiddelde muzikant en toeschouwer arriveerde evenwel ruim op tijd. Mede kwam dat omdat het programma links en rechts wat vertraging opliep.

De Open Dag werd gehouden in een kleuterschool. Een fraai gebouw, dat als centraal ontmoetingspunt een achtkantige zaal heeft, waar diverse gangen op uitkomen. Als kleuterschool een mooi gebouw en als het voor dat doel niet meer gebruikt wordt, een kapitaal pand voor popmuziek of in dit geval muziek van de Muziekschool, want dat onderscheid moeten we nog maken.

De Open Dag toonde ons bezoekers een keur aan muziekstijlen en instrumenten. Telkens was er een programma van een uur vastgesteld, met daar tussenin een kwartier pauze voor opbouwen en afbreken. Eén en ander was goed geregeld. Er stond voldoende apparatuur en er bovendien een lichtshow, wat een sfeervol tintje aan de pop-optredens gaf. Zoals gezegd was het jammer, dat een aantal onderdelen nogal uitliep. Dat hield in, dat het laatste Slim-combo om half zeven nog aan de slag was. Over de muziek mogen we ons lovend uitlaten. En dan hebben we het uitsluitend over het populaire gedeelte. Hoorn en pianomuziek vallen voor een popliefhebber nou eenmaal minder goed te beoordelen. Leo van Lieshout had de wind er goed onder en zorgde ervoor, dat de combo's enthousiast speelden. Het repertoire was gevarieerd en dat betekende, dat zowel soft rock van Chris Rea (via Ria Bouman) als het zwaardere werk van U2 (via Riet van Straten) ten gehore gebracht werd. Het publiek, dat in grote getale aanwezig was, stak zijn enthousiasme niet onder stoelen of banken en na elk nummer werd er stevig geklapt. Hulde was er ook voor de diverse slagwerkgroepen (waaronder ook enkele Slimcursisten), die de trommels keihard bewerkten.

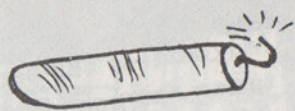
NIEUWAARS FESTIVAL

"Goeden avond en een glukkig n'jaar, weinige aanwezigen". Zo had iemand de avond kunnen beginnen. Helaas op 4 jan. jl. was zelfs zo iemand er niet. Wie er wel waren op het SLIM-Nieuwjaarsfestival konden kijken naar drie bands: Princess, Pink Zowie en de Big Bam Boozle band. Alle drie brabantse groepen, want het was een festival mede georganiseerd door Popkollektief Metro uit Breda en gesubsidieerd door stichting Brabant Pop. Princess van Slim, Pink Zowie van Metro en Big Bam Boozle als bekende brabantse band. Zo was het festival opgezet en zo zal het ook op 25 jan. in Breda te zien zijn.

Als eerste band kwam Princess op het podium. Deze Werkendamse hardrockformatie, met die Nieuwendijkse zanger en bassist, die in Vugt oefenen, knalden er flink tegenaan.

Na het introbandje werd het eerste nummer helaas iets te laat ingezet. Deze keer was het nu eens geen loodzwaar stuk klassiek. Iets te laat omdat mijns inziens je er direct op moet zitten, anders gaat het effect van een introbandje totaal verloren. Het verdere optreden was als vanouds melodieuze hardrock met een stuwend ritme. De beide gitaristen zijn toch wel de beste van de band. Hoewel het geheel een leuke show maakt. zat het ritmies hier en daar toch wat mis. Het valt echter ook niet mee om op het podium lekker tegenaan te gaan als er in een zaal waar zo'n ruwe 400 man in kunnen maar een

zestigtal mensen aanwezig zijn. Tijdens het optreden van Pink Zowie werd het plotseling veel drukker. Dit werd echter veroorzaakt door de binnenkomst van de Big Bam Boozle band, maar daarover later. Pink Zowie was een invaller voor het eigenlijk geplande Toute le Bus; en zo leek het ook een beetje, een in der haast bij elkaar geraapt stelletje muzikanten. Ze bleken achteraf nog maar een week te bestaan. Slecht klonk het echter zeker niet. Het waren kundige muzikanten. Vooral de gitarist vond ik wel leuk. Al improviserend deed hij heel leuke dingen, niet snel en virtuoos, maar wel orgineel. Verder bestond de band uit een drummer, die al zeer snel door z'n bassvel wist te trappen, een bassist die een defekt snoertje bij zich had en een percussionist, die eerst leuk in het licht van een spot zat maar deze al snel wegduwde vanwege de ontstane hitte. De zang, die bij de meeste nummers ontbrak, werd verzorgd door een zangeres die hier en daar nog niet wist wanneer ze moest invallen en op welke toonhoogte dit moest geschieden. Maar ja, één week is ook niet veel tijd om een perfect optreden te verzorgen. Na Pink Zowie leek de zaal leeg te'lopen. De head-bangers hielden het voor gezien en het merendeel van de overgeblevenen posteerden zich op het podium. Big Bam Boozle is nl. een bandje van zo'n 30 man/vrouw. Had de technische crew 's middags nog zo hun best gedaan een heel arsenaal aan monitorboxen op het podium te slepen en een extra mengpaneel voor de blazersectie op te stellen, heel die handel bleek bij aanvang van de groep overbodig, ja zelfs ongewenst. Daar schrikken wij van. Slechts wat microfoons voor de fluiten, het orgel, de vibrafoon en een paar voor de zang waren voldoende.

Muzikaal is BBB een verhaal apart. Het gebeurt zich tussen een popgroep, een fanfare en een zwaar gesubsidieerd experimenteel "Nederland "C" orkest" in. Heel leuk en bijzonder goed ook. Massaal blaasgeluid, een subtiele fluitsolo, een gevecht tussen twee sologitaren (letterlijk en figuurlijk) en een liefduetje van twee zangeressen begeleid door een synthesizer en een ritmebox, het zat er allemaal in. Vooral de wat meer experimentele stukken vond ik erg mooi. Bij z'n stuk kwam er een dirigent naar voren om de kudde in bedwang te houden.

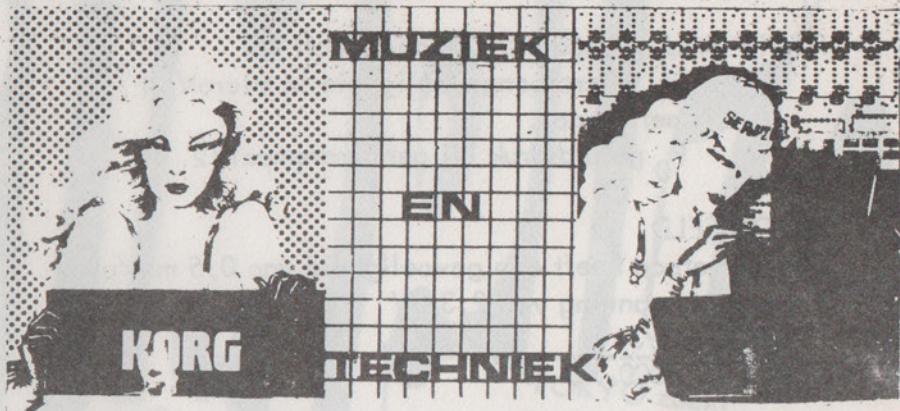
Voor degenen die niet zijn geweest; jullie hebben heel wat gemist. Jammer bovendien, want een barstendvolle zaal die uit z'n bol gaat is toch stukken gezelliger dan een zaal met een kleine 30 man en vrouw. Op naar Breda dus de 25ste.

Elke slimmerick zal vanaf dit moment nooit meer vergeten dat er bij ons twee donderdagavonden per maand een band LIVE in de arena speelt!
(En nog gratis ook)

CAFE DE
Keizer

keizerstraat 14 gorkum

MICROFOONS II

3. De storspanning van een microfoon is gelijk aan de uitgangsspanning in een geluidsarme ruimte. Men noemt dit witte ruis. Deze ruis wordt bij dynamische microfoons veroorzaakt door de molecuulbewegingen in de spoel en de uitgangstransformator. De grootte van de storspanning is afhankelijk van de temperatuur, de weerstand van de spoel en het frequentiegebied waarover men meet. Bij de condensatormicrofoon wordt de storspanning hoofdzakelijk bepaald door de ingangsweerstand van de versterker en de bijdrage van de versterker zelf.

De ruisspanning is de waarde van de storspanning in een bepaald frequentiegebied. De meting hiervan geschiedt met een speciaal filter, wat een frequentiecurve heeft gelijk aan de gemiddelde oor gevoeligheid. Het equivalente ruisgetal is een getal dat aangeeft, in dB's, ten opzichte van de gehoordrempel, de geluidsdruk die nodig zou zijn om de ruis door een microfoon zelf geproduceerd te veroorzaken. Het wordt met de volgende formule bepaald:

$$P = 20 \log \frac{U_r}{U_m \times P_0} \text{ dB}_{\text{spl}}$$

Hierin is: U_r ruisspanning in microVolt
 U_m microfoongevoeligheid in microVolt
 per Pascal.
 P_0 geluidsdruk bij gehoordrempel ($2 \cdot 10^{-5}$)

VOORBEELD.

Een microfoon heeft een gevoeligheid van $0,5 \text{ mV}/\mu\text{Bar}$
 en een ruisspanning van $2,3 \text{ }\mu\text{V}$

$$P = 20 \log \frac{2,3}{5000 \cdot 5 \cdot 10^{-5}} = 27 \text{ dB spl}$$

Dit getal bepaalt de onderste grens van de dynamiek.
 De maximale geluidsdruk is een getal dat de maximale
 geluidsdruk aangeeft, waarbij het signaal met een
 maximale vervorming van $0,5 \%$ wordt verwerkt.

Dit getal geeft de bovengrens van de dynamiek aan.
 Kan de microfoon uit het voorbeeld een max geluidsdruk
 van 138 dB verwerken dan is de totale dynamiek
 $138 - 27 = 111 \text{ dB}$.

Sommer

MUZIEKCENTRUM

GORINCHEM
 Gasthuisstraat 22-24
 Tel. 01830-31707

DORDRECHT
 Grote Markt 1
 Tel. 078-131241

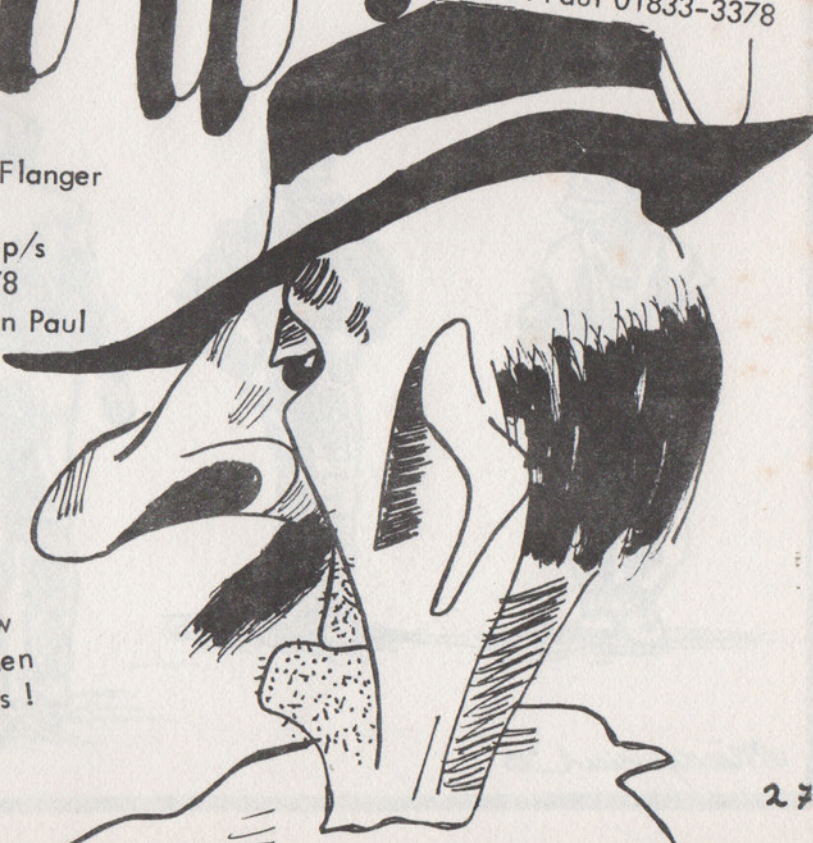

Slimpie

Meerdehandse Piano,
word gezocht door:
Kirsten Schauten
Tel: 015-612121 tst.
2817 (Delft).

TOKYO zoekt
ter completering
een goede toetsenist
en een geschikte zanger(es)
Leeftijd + 17 jaar
Omgeving Sleeuwijk
Bel Jan Paul 01833-3378

TE KOOP :
Distortion en Flanger
Merk PEARL
PRIJS f150.- p/s
Bel 01833 3378
Vraag naar Jan Paul

Hier had jouw
Sлимпie kunnen
staan. Gratis !

Slimwich

Popkollektief

SLIM

**40
Jaar!**

SLIMWEB.ORG

Maastricht '85

